

OPONENTSKÝ POSUDEK

díplomové práce Kateřiny Honcové *Obraz ženy v prozaickém díle Milana Begoviće*

FF UK, Praha 2006

„*Veliki je dug hrvatske književno povijesne znanosti prema Gigi Barićevoj i zaista je neshvatljivo da je tako značajno djelo ostalo u tako skromnim interpretacijskim okvirima.*“

- ve své diplomové práci uvádí Kateřina Honcová citát chorvatského literárního vědce Krešimira Nemce (s. 85). Po dočtení poslední, 106. stránky této práce, mohu se spokojeností konstatovat, že je část zmíněného dluhu tomuto neprávem opomíjeném chorvatském autorovi zaplacená.

Díplomová práce, která se titulem omezuje na zkoumání tématu ženy v díle Milana Begoviće, přináší důkladnou a odbornou analýzu zvoleného tématu. Obsahová struktura představuje korektně uspořádaný celek, rozčlenění do třech kapitol: od první kapitoly, ve které je čtenář veden od úvodního kroku zpátky - zařazení autora do domácí a evropské literatury, přes základní biografický náhled v kapitole druhé, až ke kapitole třetí, ve které se autorka ujímá podrobné a víceaspektové analýzy Begovićových hrdinek s Gigou Barićovou jako ústřední postavou.

Po velmi stručném úvodu pokračuje autorka **první kapitolou** v panoramatickém přehledu stavu a tendencí chorvatské literatury od chorvatského realizmu přes avantgardu a modernistické hnutí k meziválečné literatuře. Na takto připravenou půdu nechává ve **druhé kapitole** vstoupit Milana Begoviće a nastiňuje rysy jeho osobnosti a veřejné činnosti. Následnou komparativní analýzou celoevropského stavu umění v období moderny, hlavně hispanoamerické a románské (se kterými Begović navazuje jak literární, tak osobní vztahy), odvoláváním se nejen na dominantní literární trendy, ale i filozofické a psychologické teorie tohoto období a aplikováním jejich výsledků na dílo Milana Begoviće, demonstruje kolegyně Honcová dobrou znalost prostudované literatury, odborné terminologie a suverénní orientaci v evropském umění přelomu století. V první kapitole však nacházím poněkud nejasné určení zavádějícího termínu ženská literatura a zařazení Gigy Barićové do tohoto žánru.

Třetí kapitola přináší podrobnou analýzu poetiky Milana Begoviće a jeho prozaické tvorby, zejména obrazu ženy v něm. V jednotlivých podkapitolách zaujímá autorka jiné zorné úhly rozebíraného opusu a chirurgickou precizností v něm odhaluje různé, i protikladné, literární postupy a znaky doby. Svá tvrzení opírá o množství přesvědčivých ukázek a ujišťuje čtenáře v oprávněnost tvrzení o „modernosti a evropskosti“ tohoto největšího eklektika chorvatské literatury.

Kromě nepochybné serióznosti, se kterou autorka přistupuje k analýze tvůrčích postupů, si nemohu nevšimnout také jemných odstínů hravosti v předložené práci. Autorka tím dosvědčuje, byť nevědomě (*pod vlivem Freuda...*), jistotu pohybu po známém území a také sympatie k autorovi a jeho dílu, s nímž umí zacházet. Podrobnost, všestrannost a lehkost, se kterou je přednesena tato komparativní analýza, je bez nadsázky ojedinělá.

Autorka čerpala z pramenů efektivně a nedopustila se žádných faktických chyb ani pochybných tvrzení. Vlastní hodnotící postoje přednesla velmi věcně. V práci jsem ale nenašla žádnou zmínku o jiném chorvatském autoru, Miroslavu Krležovi, který neustále zastihuje osobnost a dílo Milana Begoviće. Chorvatská literární kritika o tom to problému příliš nemluví. Nevidím ale důvod (kromě „tiché pomsty“) k utajení Krleži a jeho postavení v

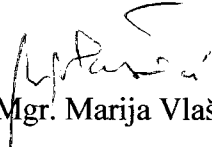
chorvatské literatuře i v této práci. Osobní vztahy dvou autorů sice nejsou předmětem práce, ale srovnání postupů a recepce autorů, jak v jejich vlasti, tak i za jejími hranicemi, považuji za relevantní. Také soudím, že se autorka nedostatečně zdržuje na (ne)vysvětlitelném fenoménu systematického opomíjení Milana Begoviće v chorvatské literární kritice. Zmínka o jeho zařazení do černého seznamu příznivců ustašovců a jeho stigmatizace hodnocením Antuna Barce jen nastiňuje mnohem hlubší a podstatnější problém.

Domnívám se ale, že v tomto světle volí autorka ve své „obhajobě Begoviće“ postoj podobný tomu, kterému dával přednost sám Begović ve své literatuře – dokáže ho obhájit výhradně svým dílem. Přesně tak, jak Begović bez přílišného hluku, trpělivě a vytrvale, zakomponovával do svého díla vlastní znalosti a dovednosti a přinášel tak do chorvatské literatury inovativní prvky.

Tato práce představuje volbou tématu, funkčností deskripce analytických segmentů, metodologickou přesností a podrobnou analýzou problematiky nerozpracované v odborné literatuře pionýrské dílo nejen v pražské kroatistice. V neposlední řadě přispívá i k obohacení česko-chorvatských kulturních vztahů.

Proto mohu jen s radostí doporučit, aby se předložená diplomová práce Kateřiny Honcové stala předmětem obhajoby na Seminárii jihovýchodoevropských studií FF UK a doporučit hodnocení **v ý b o r n ě (1)**.

Praha, 15. září 2006

Mgr. Marija Vlašić